

П О В Ъ С Т Ъ .

Бѣ некогда единъ князь, кой въ шестна-
 десята-та година своего возраста изгуби отца
 своего. Во первыхъ ся ужали, но приобрѣтаніе
 престола вскорѣ го утѣши. Онъ ся называше
 Ярославъ и не бѣ злаго наклоненія; но ся
 воспита като князь, да струва сирѣчь що-то
 иска, и той-зи злый навукъ съ време щеше-
 вѣроятио да го разврати. Гнѣвъ го бѣ когдѣ
 му поношаваха неговы-те погрѣшки, не радѣ-
 ше свои-те работы за да ся развесели, и оби-
 чаше найпаче только много лова що-то ходяше
 на всякій день. Развратиха го ласкатели-те и
 какво-то многажды ся случава. Имаше обаче
 благоразумнаго правителя кого превосходно
 лювяше, прежде да стане царь; но по-
 слѣ суди че онъ бѣ весьма жестокъ, и казува-
 не въ себе си: Како да ся осмѣлимъ да слѣ-
 дуемъ мои-те мечтанія предѣ него? той каз-
 ва че единъ царь треба да преминува време-
 то въ да управла добрѣ свое-то царство и
 азъ любимъ похоты-те ако и да не ми
 казва нищо жалость, що гледамъ на негово
 лице, изявлява ми какъ не е возблагодаренъ на
 мое-то поведеніе. Треба прочее да го отдале-
 чимъ, зацо ще мя избличава. Въ утрешній
 день Ярославъ собра совѣта; и като уидете